

MARKÓ BÉLA

Kronossal az Égei-tengeren

*Úgy forgatja az univerzumot
napról napra, akár egy Rubik-kockát,
s tengernyi tüdejével felszuszog
megkönnyebbülten, hogy mégis kihozzák*

*egyik vagy másik színt az óceánok,
mert reggel véges-végig párákék,
pedig az este rózsaszínre váltott,
s gyönyörködik csak, hátra-hátra lép,*

*aztán előlről kezdi már megint,
és folyton illesztgeti részeink,
míg egy-két percre tényleg látható lesz,*

*amiről azt hittük, hogy végtelen,
s csak annyi, mint régi térképeken
a magyarázkodás: hic sunt leones.*

Vihar az Égei-tengeren

*Eddig külön volt föld is, ég is, fény is,
külön a víz, és külön a homok,
külön te is, és külön voltam én is,
s most körben mindenütt csupán romok,*

*felhőfoszlányok közt szétszórt parázs,
lent piszkosszürkék, tintakékek,
s csak zsong a tajték, mint fehér darázs-
fészek a hullámokban, mintha végleg*

*összekeverték volna a világot,
letört gallyak és szélfújta sirályok
szállnak csak ide-oda, semmi rend*

*nincsen sehol, minket is darabokra
tép már az Úr, s nem is olyan rossz, hogyha
egymással elvegyít, majd megpihen.*

Tűz az Égei-tengeren

*Még a lenyugvó napból láng csorog,
s végignyúlik a tengeren egy árok,
amelyben már hozzánk is elszivárog
a láva, a kék hullámbádogot*

*behorpasztja, miközben sistereg,
majd éppen a lábunk előtt kialszik,
s csak a sirályok surrogása hallszik,
akár a pernye, ha egy kisgyerek*

*botjával széjjeldúlta, és a látvány
izzik csupán mindkettőnk retináján
egy ideig, de észrevétlenül*

*egymáshoz köt ez is, mint annyi minden,
mit együtt láttunk, s más értelme nincsen,
hogy reggel a tűz ismét szétterül.*

Áhítat az Égei-tengeren

*Itt lent már aprópénzre váltható,
mi fent az Olümposzon még öröklét,
mert csupán sasként vagy aranyesőként
szállhatnak le onnan, ahol a hó*

*most is fehérlik, s irdatlan tükörben
nézik maguk fentről az istenek,
és tényleg azt hibetném, nincsenek,
ha voltak is, hiszen én is fürödtem*

*a tengerben, amelyben egykor ők,
s ahol Midásznak számárfüle nőtt,
mind jártam-keltem a forró homokban,*

*de nem láttam Odüsszeusz nyomát,
és nem éltem át semmilyen csodát,
talán csak annyit, hogy ugyanott voltam.*

Elmúlás az Égei-tengeren

*Nem érdemes Tróját máshol keresni,
hogy ujjaim közt éppen elcsorog,
míg meg-megcsillan a selymes homok,
mert minden benne van, s nincs benne semmi,*

*hiába próbálom már tenni-venni,
s tán összerakni, amit gondolok,
hiszen csak mikroszkopikus romok
a tenyeremben, és nagyjából ennyi*

*Priamosz, Hektór, Páris vagy Heléna,
s a többiek is, egytől egyig néma,
és nem tudom életre kelteni,*

*ha nyersanyag csupán, de mégis boldog
vagyok, hogy aki így részekre bontott,
az ellenkezőjét is teheti.*

KRUSOVSZKY DÉNES

Alkony

*A céltalan pillanatnak
értelmet adni magadban,
mintha megragadnál
egy foszlott, régi bőrpórázt,
és aztán hagynád,
vezessen bárhová.
Járja be az árnyak útját
a szökés gögjétől
a hazatérés szégyenéig.
Hiszen te sem térhetsz ki
az alkony elől,
ha sípoló lélegzetével
megérkezik ismét,
hogy vastag ujjával
bordáid alá nyúljon,
s mint egy korbadt padlásajtót,
elbogyott kulcsú fiókot,
türelmesen kifeszegessen.*